

har Statens Anerkendelse og paa en Maade ogsaa Statens Garanti. Det stiller sig derfor tvivlsomt, om man ikke netop ved denne Bestemmelse vil kunne komme til at støtte enkelte Selskaber netop af den Slags, som det var Lovforslagets Tanke og Mening at ramme. Og hvad de smaa Selskaber angaar, som ere dannede paa et solidt Grundlag — og der findes dog vist adskillige af dem, som ere dannede paa et solidt Grundlag, og som have gjort deres Nytte ved at føre Forsikringsagen, denne Opfordring til Folk om at spare sammen til de gamle Dage, ud til Delé af Befolkningen, som ikke komme i Berøring med de større og mere fornemme Selskaber og da navnlig det danske Livsforsikringsselskab, som agenterer meget lidt ude i Befolkningen — hvorledes vil det nu gaa disse smaa Selskaber? Der stiller det sig saaledes for mig, at vi her let derved kunne komme til at gøre nogen Skade, hvor det ikke var Meningen.

Det indbragte Lovforslag er jo privat, det foreligger jo for os uden oplysende Bemærkninger, det foreligger for os, uden at Indbringerne — som jo i de fleste Tilfælde er Ministeren — har haft Ordet for nærmere at forklare Meningen dermed. Jeg er derfor nødt til ved min Omtale lejlighedsvis og ganske kort at berøre Udtalelser, der ere faldne i det andet Ting. Det er nemlig i disse Udtalelser, vi alene have Vej til at se, hvad Meningen er med Forslaget, hvorledes man har tænkt sig, det bør virke, og hvorledes det kan virke. Ved at gennemgaa Sagens Behandling i Lands-tinget ser man da, at Indenrigsministeren ved Forslagets 1ste Behandling havde store Betæneligheder, endogsaa meget store Betæneligheder over for dette Lovforslag. Ministeren udtalte, at det var dog et Spørgsmaal, „om man ikke gaar de mindre Selskaber for nær ved dette Forslag, om man ikke gaar for strengt frem mod de mindre Selskaber, der have etableret deres Forretning paa fuldt lovlig Maade“. Ministeren mente endvidere, at det var „en temmelig haard Fordring“, man stillede her til den Art Selskaber. Endvidere saa Ministeren naturligvis ikke alene blot paa Selskaberne, men ogsaa og særlig da paa de forsikrede og udtalte med Hensyn til

den Stilling, som Lovforslaget kan skabe for de forsikrede, nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse nogle Linier af. Ministeren udtalte: „Det er jo nemlig saaledes, at det ikke blot kunde vise sig at være en haard Fordring til det paagældende Selskab, men det kunde ogsaa blive en Fordring af den Beskaffenhed, at det kunde medføre Fortræd for dem, som man netop ønsker at beskytte gennem al denne Forsikringslovgivning, nemlig de forsikrede, idet det kan bringe Vanskelighed for Selskaberne, som netop kunne blive truede i deres Eksistens derved, at man forlanger, at de skulle opfylde noget, de ikke kunne. Naar de saa af den Grund maa holde op, gaar det ud over de forsikrede, og det kunde jo dog være, at det skete for, hvad man kunde kalde et temmelig ordentligt Selskab, et Selskab, der i og for sig ikke var Anledning til at standse. Jeg vil henstille, om man dog ikke griber for stærkt ind i retlig bestaaende Forhold gennem den Fordring, her stilles.“ Som man vil se, er det meget alvorlige Betæneligheder, Ministeren har haft og formodentlig ogsaa endnu har mod dette Forslag, Betæneligheder, der altsaa ikke blot angaa Selskaberne, men særlig — og det er jo ogsaa det, som naturligt angaar os, det er det, vi ville tage Hensyn til — de forsikrede i disse Selskaber. Den højtærede Minister sluttede derfor med en Udtalelse om, at han meget maatte ønske, at der blev givet ham Adgang til under særlige Omstændigheder at dispensere fra Reglerne, hvad enten han vilde give Tilladelse til slet ikke at stille Depositum eller i hvert Fald kun et mindre end det almindelige. Dette Spørgsmaal, om man ikke ved dette Forslag gik for haardt frem, saa at man skadede adskillige Forsikringsselskaber, hvis Basis maatte anses for at være naturlig og sund, dannede naturligt Hovedemnet for Debatten under Sagens første Behandling i det andet Ting. Ordføreren indrømmede, at der var betydelige Vanskeligheder her, men han afviste dog Forslaget om at give Ministeren Dispensationsret, idet han henviste til, at det sikkert vilde berede Ministeren meget store Vanskeligheder, om det blev lagt i hans Haand at tage Bestemmelse om, af